

SARC**Strategische AdviesRaad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media**

Arenbergstraat 9

1000 Brussel

Tel: 02-553 41 71

www.sarc.be/**Advies van de Sectorraad Media****Voorontwerp van decreet betreffende de radio-omroep en de televisie**

Per brief van 22 juli 2008 vraagt de Vlaams minister bevoegd voor Media, de heer Geert Bourgeois, een advies over het voorontwerp van decreet betreffende de radio-omroep en de televisie overeenkomstig artikel 3, §2 1° van het decreet van 30 november 2007 houdende de oprichting van de Raad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media. Over dit voorontwerp bracht de sectorraad op vraag van de minister reeds een eerste advies uit op 14 juli 2008. Voorzover de in dat advies aangehaalde punten onvoldoende in rekening werden genomen, brengt de sectorraad dit eerdere advies in herinnering.

Over het aan de Vlaamse Regering voorgelegde voorontwerp van decreet (versie 16 juli 2008) vergaderde de sectorraad op 11 september 2008. De sectorraad geeft over dit voorontwerp van decreet een positief advies, voorzover rekening wordt gehouden met de hierna opgesomde algemene en artikelsgewijze opmerkingen.

ADVIES

De Sectorraad Media brengt over het voorontwerp van decreet betreffende de radio-omroep en televisie een positief advies uit, voorzover rekening wordt gehouden met de volgende algemene en artikelsgewijze opmerkingen:

1. Aard en statuut van het voorliggende advies

Gelet op de vakantieperiode in het algemeen en het reces van de Strategische Adviesraad (van 11 juli tot 16 augustus 2008) in het bijzonder, heeft de sectorraad opnieuw niet over voldoende tijd kunnen beschikken om een allesomvattend en op alle punten door de volledige sectorraad gedragen advies uit te brengen.

Daarom herhaalt dit advies een aantal algemene opmerkingen of aandachtspunten waaraan totnogtoe onvoldoende aandacht werd besteed, alsook een overzicht van de belangrijkste artikelsgewijze, factuele opmerkingen waartoe het voorontwerp van decreet aanleiding geeft

met een duidelijke verwijzing naar de algemene opmerkingen. Over enkele bepalingen waarrond bij gebrek aan tijd voor het organiseren van verder overleg nog geen volledige overeenstemming onder de leden van de sectorraad kon worden bereikt, zijn in bijgevoegd overzicht de ingestuurde schriftelijke opmerkingen van leden van de sectorraad weergegeven, met de vermelding van de belangen die zij vertegenwoordigen.

2. Algemene opmerkingen

De sectorraad is van oordeel dat het voorontwerp van decreet (versie 16 juli 2008) er globaal genomen op de meeste vlakken is op vooruitgegaan. De sectorraad is van oordeel dat deze nieuwe tekst een stap is in de goede richting, bijvoorbeeld wat betreft de coherentie en inclusiviteit van het beleidsdomein Media, alsook wat betreft het aanpassen van de regelgeving aan hedendaagse technologische en maatschappelijke veranderingen.

Aan de algemene opmerkingen van de sectorraad van 14 juli 2008 is echter maar ten dele tegemoet gekomen. Hoewel elke vorm van nieuwe regelgeving mogelijke inconsistenties en onduidelijkheden met zich meebrengt, is de sectorraad van oordeel dat het huidige voorontwerp nog steeds verschillende onvolkomenheden bevat. Deze onvolkomenheden houden grotendeels verband met:

2.1 Redactionele onzuiverheid, alsook de afstemming tussen voorontwerp en memorie van toelichting

De sectorraad is van oordeel dat ook het voorgelegde voorontwerp van decreet nog heel wat redactionele slordigheden of onvolkomendheden (waarbij soms zonder reden wordt afgeweken van de definities uit de Richtlijn) bevat. Aan deze tekortkomingen dient te worden geredieerd om onduidelijkheid en rechtsonzekerheid (of willekeur) te vermijden. Verder blijft ook de overeenstemming tussen het voorontwerp van decreet en zijn memorie van toelichting op meerdere punten problematisch.

2.2. Afstemming mediadecreet met andere beleidsdomeinen en wetgeving

De sectorraad is van oordeel dat nog steeds te weinig aandacht wordt besteed aan de inpassing van de decretale bepalingen en hun toepassing door de verschillende regulatoren. Het gebrek aan afstemming op bestaande andere (vooral federale) wetgeving, zoals onder meer op het vlak van geschreven pers, recht van antwoord, internet, de wetgeving over diensten voor de informatiemaatschappij, mededingingsrecht, consumentenbescherming, handelspraktijken, zelfregulering en de problematiek van graafrechten voor het aanleggen van netwerken zal tot overlappende of contradictorische wet- of regelgeving, procedures of regulatoren blijven leiden. Op dit punt is de sectorraad van oordeel dat het niet volstaat om enkel af te wachten tot een mogelijke bevoegdheidsoverdracht in de toekomst zich voordoet.

2.3. Uniforme regulering als uitgangspunt, met respect voor eigenheid van de verschillende media-vormen

De sectorraad is van oordeel dat ook het nieuwe voorontwerp van decreet onvoldoende rekening houdt met het principe dat de verschillende mediavormen gelijk moeten worden gereguleerd. Het voorontwerp bevat nog steeds afwijkende regelingen voor verschillende media die onvoldoende worden gemotiveerd. Op dit vlak wordt vooral

verwezen naar het door het decreet niet gemaakte onderscheid tussen televisie en radio, bijvoorbeeld inzake commerciële communicatie en naar de verschillende regeling inzake korte berichtgeving voor lineaire en niet-lineaire diensten.

2.4. Een evenwichtig, leefbaar en hoog kwalitatief Vlaams omroeplandschap

De sectorraad herhaalt unaniem zijn bezorgdheid dat dit nieuwe decreet moet leiden tot een evenwichtig, leefbaar en hoog kwalitatief Vlaams omroeplandschap. In dat landschap heeft elke speler zijn eigen taak en plaats. Specifiek in verband met de regionale televisieomroepen stelde de sectorraad in zijn eerste advies unaniem voor om de garanties te behouden op het vlak van de lokale of regionale gebondenheid van deze omroepen en op het vlak van de afwezigheid van een zuiver commerciële doelstelling en om het onafhankelijke en pluralistische karakter ervan te waarborgen. De Sectorraad Media betreurt het feit dat hiermee geen rekening werd gehouden en benadrukt andermaal dat ook de regionale omroepen deze vraag van de sectorraad sterk steunen.

Ook wordt in dit verband herhaald dat, wat de omvang van de commerciële communicatie door de openbare omroep betreft, de sectorraad dit debat niet is aangegaan (cfr. de punctuele opmerking bij artikel 17, §2 en de derde alinea van de opmerking bij artikel 47-97).

2.5. Het vermijden van onnodige (nieuwe) administratieve overlast of onafdwingbare verplichtingen

Wat het opleggen van verplichtingen voor aanbieders of verdelers van omroepdiensten of –netwerken betreft, herhaalt de sectorraad zijn mening dat het voorontwerp van decreet geregeld voorbij lijkt te gaan aan de vaststelling dat de Vlaamse omroepsector zich qua kwaliteit op een heel hoog niveau bevindt.

Het is correct dat op het punt van de administratieve overlast vooruitgang werd geboekt door de vervanging van een erkenning door een loutere kennisgeving, maar al bij al blijft de vereenvoudiging beperkt wanneer voor die kennisgeving beduidend meer dan de noodzakelijke informatie moet worden doorgegeven waarmee de toezichthoudende overheid vervolgens niets doet. In die zin bestaat het verschil tussen kennisgeving en erkenning er soms alleen in dat de Vlaamse Regulator voor de Media geen erkenning dient uit te reiken maar blijven de vroegere grotendeels overbodige informatieverplichtingen bestaan. De sectorraad herhaalt daarom zijn vraag om bestaande ineffectieve, onafdwingbare of disproportionele verplichtingen zoveel mogelijk te schrappen en nieuwe te vermijden.

Bij wijze van voorbeeld, verwijst de sectorraad naar de talloze verplichtingen die worden opgelegd aan semi-professionele radiodiensten die via het internet worden verspreid, zoals onder meer in verband met het gebruik van het Nederlands. Het hedendaagse Europa is een lappendeken van talen en culturen, en Vlaanderen (met Brussel als haar hoofdstad en die van Europa), kan niet negeren dat er burgers op haar grondgebied leven die, hoewel perfect maatschappelijk geïntegreerd, door hun afkomst of professionele activiteit interesse hebben in cultuur- en mediavormen in een andere taal dan het Nederlands. Een open maatschappij veronderstelt dat verschillende uitingen naast elkaar kunnen bestaan. Zeker waar schaarste geen rol speelt, dient de overheid zich van beperkingen te onthouden. Voor uitzendingen door een

internetradiostation in een andere taal een goedkeuring van de Vlaamse Regering vereisen is daarom – voorzover niet onafdwingbaar – zeker disproportioneel.

2.6. VRM

Wat de toezichthouder voor de Vlaamse mediamarkten betreft, is de Sectorraad Media van oordeel dat het niet volstaat om een wijziging van het organieke besluit af te wachten. In het kader van dit decreet moeten er garanties (of: de basisprincipes) worden ingeschreven op bijvoorbeeld het vlak van de rechten van de verdediging en een efficiënt en noodzakelijk beroep tegen de VRM-beslissingen.

2.7. Controle op inhoud van reclameboodschappen

Tenslotte bleek uit de formulering van ons eerste advies allicht onvoldoende dat er binnen de Sectorraad Media unanimititeit bestaat (de vertegenwoordiger van de Gezinsbond uitgezonderd) over het voorstel om de controle en het toezicht over de inhoud van de reclameboodschappen toe te kennen aan het bestaande zelfregulerende orgaan, de Jury voor Ethische Praktijken inzake Handelsreclame. Aan de VRM zou dan de bevoegdheid kunnen worden toegekend om toe te zien op de naleving van de JEP-beslissing door de aanbieders van omroepdiensten. Op deze manier zou de JEP voor gebruikers verder kunnen uitgroeien tot een uniek loket voor problemen in verband met de inhoud van reclameboodschappen.

Verder is de Sectorraad Media van oordeel dat de intussen overgemaakte impact-analyse van het voorliggende decreet onvoldoende diepgaand en bijna louter formeel is. De (vooral economische) effecten van de verschillende reguleringsopties zijn onvoldoende onderzocht, of minstens onvoldoende toegelicht in dit document. De sectorraad roept bijgevolg op om deze analyse met voldoende ernst uit te voeren.

Ook op een aantal andere vlakken stelt de Sectorraad Media vast dat er een vooruitgang werd geboekt, maar is hij van oordeel dat het voorontwerp nog op tal van factuele punten voor verbetering vatbaar blijft. Hierbij denken wij onder meer aan:

- het principe van de getrouwe maar weloverdachte omzetting van de Europese Richtlijn, met respect voor bestaande bescherming van gebruikers: afwijkingen worden nog steeds onvoldoende toegelicht of gemotiveerd (zie bvb. o.m. artikel 50 en volgende en artikel 91)
- het soms onduidelijk gemaakte onderscheid tussen lineaire en niet-lineaire diensten (bijvoorbeeld in artikel 114 in verband met vrije nieuwsgaring en korte berichten: de sectorraad is van oordeel dat in die bepaling het woord “lineaire” moet worden geschrapt, maar dat in dat geval wel – rekening houdend met de belangen van de exclusiviteitshouder en met het feit dat het om nieuwe vormen van nieuwsberichtgeving gaat – een afzonderlijke, aangepaste regeling dient te worden uitgewerkt voor de niet-lineaire omgeving)
- het principe van transparantie en de juiste allocatie van verantwoordelijkheden: afwijkingen worden nog steeds onvoldoende toegelicht of gemotiveerd
- de noodzaak om beleidsdoelstellingen te expliciteren, zoals het principe van vrijheid van informatie en mediapluralisme, aangezien het schaarsteargument steeds minder opgaat: afwijkingen worden nog steeds onvoldoende toegelicht of gemotiveerd; op dit vlak herhaalt de sectorraad zijn voorstel om de bepalingen in verband met *may-carry*

af te schaffen wegens te verregaande inmenging op de goede zaakvoering van netwerkkoperatoren en te vervangen door een controle a posteriori (vb. door de VRM).

Voor een volledig overzicht van de verschillende concrete punten waarbij nog verdere vooruitgang kan worden geboekt, met verwijzing naar de hierboven vermelde bezorgdheden uit het algemeen advies, verwijst de Sectorraad Media naar zijn artikelsgewijze commentaren (punt 3. “Artikelsgewijze commentaren”).

3. Artikelsgewijze commentaren

Deel I: algemene bepalingen en definities

Nr.	Artikel	Omschrijving	Ref.
1	Art. 2, 1°	De definitie van “aanbieder van omroepdiensten” overlapt volledig met die van “omroeporganisatie” (art. 2, 29°). Beide termen dekken dezelfde lading en moeten worden beperkt tot één definitie, bij voorkeur “aanbieder van omroepdiensten” aangezien deze volledig aansluit bij de terminologie van de Richtlijn. Doorheen het decreet dient dan elke verwijzing naar “omroeporganisatie” vervangen te worden.	2.1
2	Art. 2, 2°	“algemeen nieuwsprogramma”: concept komt nergens als dusdanig voor in decreet zelf zodat deze geschrapt dient te worden. De sectorraad verwijst eveneens naar haar opmerkingen bij artikelen 77 en 91.	2.1
3	Art. 2, 3°	In de definitie van API dient “dienstenleverancier” vervangen door “dienstenverdelers”; in diezelfde definitie dienen ook de netwerkoperatoren toegevoegd te worden.	2.1
4	Art. 2, 9°	De tweede en derde zin bij deze definitie bevatten een loutere toelichting, die beter in de memorie wordt opgenomen.	2.1
5	Art. 2, 11°	Deze definitie is niet voorzien in de Europese teksten en het verdient - omwille van de snelle technologische evolutie - aanbeveling om ze niet decretaal te “betonnen”.	2.1
6	Art. 2, 21°	Gelet op de nieuwe definitie van “kind” en “jongere” is het overbodig om in de definitie van kinderprogramma te spreken van “kinderen die jonger zijn dan 12 jaar”. Het volstaat te spreken van een kind (dat volgens de definitie sowieso jonger is dan 12 jaar).	2.1
7	Art. 2, 21° (Test-Aankoop, VVJ en expert)	De vertegenwoordigers van Test-Aankoop, de VVJ en een expert pleiten voor meer aandacht aan het effectieve kijkgedrag als criterium voor de kwalificatie van een programma als kinderprogramma, maar worden daarin niet gesteund door de meerderheid van de sectorraad. Zij zijn van oordeel dat kijkcijfers het enige objectieve criterium zijn. Het feit dat de kijkcijfers een a posteriori gegeven zijn, neemt niet weg dat zij van belang zijn in het kader van reeksen en series. Opgemerkt dient te worden dat dit “a posteriori” gegeven wel weerhouden wordt door de Regering wanneer het radioreclame betreft.	
8	Art. 2, 26°	Het is aangewezen in de Memorie van Toelichting te schrappen dat een dergelijke dienst niet om “op televisie gelijkende diensten” moet gaan. De verwijzing in de Memorie van Toelichting dat deze dienst een niet op televisie gelijkende dienst hoeft te zijn, stemt niet overeen met de richtlijn 2007/65/EG die juist stelt dat ze er wel op moeten lijken om als een niet-lineaire televisiedienst te kunnen worden	2.1

		beschouwd. De sectorraad gaat er vanuit dat in de Memorie van Toelichting bij deze definitie de relevante overwegingen uit de richtlijn 2007/65/EG zullen worden aangehaald. In het bijzonder zijn de overwegingen 16, 17, 18 en 23 relevant.	
9	Art. 2, 30°	Het begrip “omroepprogramma” blijft een overbodig begrip, dat enkel verwarring sticht. Volgens de nota aan de Vlaamse regering “kon dit begrip niet zonder meer vervangen worden door de termen “radiodienst” of “televisiedienst” aangezien deze laatste begrippen duiden op de gehele dienst, terwijl het concept “omroepprogramma” betrekking heeft op een onderdeel van deze diensten. Een kennisgeving per omroepprogramma zou de VRM zagezegd een beter overzicht op de toepassingen die op de markt worden aangeboden. Deze argumentatie overtuigt echter niet: in de terzake geldende artikelen kan men bijvoorbeeld de verplichting opleggen dat elke (lineaire of niet-lineaire) radio- en televisiedienst die onder één merk wordt aangeboden, moet worden aangemeld. Subsidiar merkt de sectorraad op dat de verwijzing naar “additioneel meegestuurde informatie” problematisch is (en verwijst hiervoor naar haar opmerking hieronder met betrekking tot artikel 2, 33°.	2.1
10	Art. 2, 32°	In de aangepaste definitie dient de verwijzing naar “ <i>lineaire audiovisuele commerciële communicatie</i> ” vervangen te worden door “ <i>audiovisuele commerciële communicatie</i> ”. Het begrip lineair dient aldus geschrapt overeenkomstig hetgeen in de definitie van de Europese Richtlijn bepaald werd.	2.1.
11	Art. 2, 33°	In de nota aan de Vlaamse regering wordt verduidelijkt dat “ <i>teletekst geen programma is, wel een voorbeeld van additioneel meegestuurde informatie</i> ” die wordt meegestuurd door een omroeporganisatie. Onder meer om ook teletekst te kunnen regelen is de zinsnede “ <i>additioneel meegestuurde informatie</i> ” noodzakelijk in de definitie van het begrip programma.” De vraag blijft niettemin wat het <u>statuut is van deze additioneel meegestuurde informatie</u> ? Zijn de bepalingen die van toepassing zijn op programma’s ook van toepassing op “deze additioneel meegestuurde informatie”? Dit lijkt onhaalbaar (denk bijvoorbeeld de regel dat reclame tussen de programma’s dient te worden ingevoegd, is niet toe te passen). Teletekst is trouwens een lineair noch een audiovisueel gegeven. Door de toevoeging van “alsook de additioneel meegestuurde informatie” zou hierin ook de interactieve of commerciële boodschappen achter de rode knop kunnen begrepen worden. Ook dit is problematisch voor de toepassing van een aantal bepalingen uit het Omroepdecreet. Ook in de Richtlijn is deze zinsnede niet terug te vinden. De sectorraad adviseert de schrapping van het zinsdeel “alsook de additioneel meegestuurde informatie”. Daarnaast adviseert de sectorraad de toevoeging “ <i>en waarvan de vorm en de inhoud vergelijkbaar zijn met die van de televisie- of radiouitzendingen</i> ” om aan te sluiten bij de Europese definitie dewelke dit duidelijk als voorwaarde voor de definitie van een “programma” stelt.	2.1

12	Art. 2, 34°	Programma-aanbod is een volkomen overbodige definitie: schrappen	2.1
13	Art. 2, 36°	Het voorontwerp spreekt hier van “radio-omroepdiensten” terwijl in artikel 2.35° een duidelijke definitie opgenomen is van “radiodiensten”. De sectorraad stelt voor om in artikel 2.36° het begrip “een aanbieder van radiodiensten” te gebruiken.	2.1
14	Art. 2, 42°	Om de eenvormigheid van het begrippenapparaat te hanteren, definieert men de secundaire aanbieder van lineaire omroepdiensten beter als “elke aanbieder van lineaire omroepdiensten”. Bovendien spreekt het voorontwerp van decreet hier van “de omroep van de Vlaamse gemeenschap”. Er is echter geen definitie van “omroep”. Op andere plaatsen in het decreet worden nog andere benamingen gebruikt (zie onder meer: de artikelen 47, 87 en het hele gedeelte over de VRT) Het ware beter de openbare omroep (VRT) altijd op dezelfde manier aan te duiden (vb. als de “aanbieder van openbare omroepdiensten van de Vlaamse gemeenschap, kort: VRT”).	2.1
15	Art. 2, 48°	De Memorie van Toelichting is niet afgestemd op de aangepaste definitie.	2.1
16	Art. 2 toevoeging (VOTP)	VOTP betreurt dat de minister geen rekening gehouden heeft met haar opmerking dat er een definitie van “onafhankelijke producenten” moet worden opgenomen. VOTP blijft bij dit oordeel.	

Deel II: De openbare omroep van de Vlaamse gemeenschap

Nr.	Artikel	Omschrijving	Ref.
16	titel	Aanpassen aan consistente benaming: “VRT”	2.1.
17	Art. 17 §2	Deze bepaling heeft de beperking dat een beheersovereenkomst over meerdere jaren wordt afgesloten. De sectorraad stelt voor op regelmatige tijdstippen (vb. jaarlijks) een evaluatie te voorzien op de omvang van de commerciële communicatie en de inkomsten die de VRT hieruit haalt.	2.4
18	Art. 29 (VVJ)	De vertegenwoordiger van de beroepsjournalisten (VVJ) vraagt dat de noties “afdwingbaarheid”, “redactieraad” en “hoofdzakelijk beroepsjournalisten” worden opgenomen. Art.29 §1 zou dan luiden: “ <i>De programma’s van de nieuwsdienst beantwoorden aan de normen inzake journalistieke deontologie, zoals vastgesteld in een deontologische code, en waarborgen de gangbare redactionele onafhankelijkheid zoals vastgesteld in een redactiestatuut. De redacties bestaan hoofdzakelijk uit beroepsjournalisten. De deontologische code en redactiestatuut worden vastgesteld door de gedelegeerd bestuurder in overleg met de representatieve vakverenigingen. Het redactiestatuut impliceert de oprichting van een redactieraad en de nodige regels die de afdwingbaarheid garanderen.</i> ”	
19	Art. 34 §2	De VRT was in het verleden al verplicht om kosteloos mededelingen uit te zenden van de Vlaamse	

	<p>overheid. In het huidige artikel 27 van de gecoördineerde mediadecreten is bepaald dat elke mededeling slechts éénmaal kosteloos moet worden uitgezonden in aansluiting op een hoofdjournaal. In het verleden rezen dikwijls discussies over de vraag of het ging om éénmaal op radio en éénmaal op televisie, dan wel slechts éénmaal in het algemeen.</p> <p>Op dit punt werd overeengekomen dat het maximaal ging om éénmaal per medium. In de nieuwe tekst neemt de regering het standpunt in “dat een mededeling slechts éénmaal per net wordt uitgezonden”. (d.i. maximaal 3 keer op televisie en 7 keer op radio).</p> <p>Uit de nota aan de Vlaamse regering blijkt dat de regering zelf de opportuniteit van een boodschap op elk van deze netten zal afwegen. De sectorraad is echter van oordeel dat er geen reden is om te tornen aan de bestaande praktijk. De regering dient zich niet de mogelijkheid te creëren om bijkomende mededelingen (iedere boodschap tot 3 keer op televisie <u>en</u> tot 7 keer op radio) mogelijk te maken als dit niet effectief de bedoeling is. Dit zou overigens een te grote impact hebben op de programmatie van de VRT.</p>	
--	--	--

Deel III: Verplichtingen voor radio-omroep en televisie

Nr.	Artikel	Omschrijving	Ref.
20	Art. 38-39	<p>In verband met de artikelen 38 en 39 herhaalt de sectorraad zijn bekommernis uit zijn advies van 14 juli jl. Minstens vraagt hij dat artikel 38 als volgt geformuleerd wordt: <i>“Omroepactiviteiten en omroepdiensten zijn vrij en kunnen onder voorbehoud van hetgeen hierna is bepaald, aan geen enkele vormvereiste of voorafgaande controle worden onderworpen. De uitoefening van deze vrijheid kan enkel worden beperkt onder de voorwaarden van artikel 10 van het EVRM, in het bijzonder de bescherming van de menselijke waardigheid en van minderjarigen, ter vrijwaring van een pluralistisch landschap en in het licht van de technologische beperkingen inherent aan de communicatiemiddelen. De Vlaamse Regulator voor de Media verzekert als onafhankelijke instantie de uitoefening van deze vrijheid onder de voorwaarden bepaald bij dit decreet.”</i></p> <p>Ten eerste maakt dit duidelijk dat deze principes ook van toepassing zijn op omroepdiensten en niet alleen op omroepactiviteiten, ook al zijn alle omroepdiensten tevens ook omroepactiviteiten. Voorts geeft deze bepaling een kader van de belangen die de decreetgever wil beschermen met dit mediadecreet en geeft zij de VRM in haar interpretatie van het mediadecreet enig houvast hoe de verschillende bepalingen moeten worden geïnterpreteerd.</p>	
21	Art. 46 al. 1	Gelet op de principiële vrijheid van meningsuiting (gegarandeerd door artikel 38), is het eerste lid van	2.1

		artikel 46 overbodig. Meer zelfs, het doet weer vragen rijzen over wat wel en niet kan.	
22	Art. 46 al. 2	<p>De sectorraad is van oordeel dat deze bepaling onduidelijk is en vraagt wat bedoeld wordt met de “onrechtstreekse promotie van een lidmaatschap”. Daarbij dient nagedacht over het onderscheid tussen het werven van fondsen door het aanbieden van bijvoorbeeld de stickers van het Rode Kruis of de sleutelhangers van Vredeseilanden (waarvan in de memorie van toelichting uitdrukkelijk bevestigd wordt dat het kan) en het werven van fondsen door het, zelfs rechtstreeks, aanbieden van een lidmaatschap van de vereniging? Uit de parlementaire voorbereidingen van de laatste decreetwijziging ivm BAN’s en ook uit het rapport dat de VRT van de onderzoeksceel van de VRM ontving, blijkt dat sommigen het louter vermelden van een logo van de vereniging in kwestie beschouwen als onrechtstreekse promotie voor het lidmaatschap van de vereniging.</p> <p>VRT blijft van oordeel dat het zinsdeel in artikel 46, 2de lid: “dat de boodschap van algemeen nut noch rechtstreeks of onrechtstreeks gericht mag zijn op de promotie van een lidmaatschap van een dergelijke vereniging”, beter zou worden geschrapt.</p>	2.4
23	Art. 47 - 97	<p>Hoewel artikel 47 al in de goede richting werd aangepast, blijkt het algemene principe nog steeds onvoldoende uit de formulering. De sectorraad is van oordeel dat het principe van vrijheid (zie art. 38) het uitgangspunt is en dat enkel de beperkingen dienen te worden opgelijst. Er wordt daarom voorgesteld dit artikel te herformuleren als volgt: ‘Met toepassing van artikel 38 zijn aanbieders van omroepdiensten vrij in het op enige wijze uitzenden, opnemen, exploiteren en voeren van commerciële communicatie, met uitzondering van de beperkingen en verplichtingen die in dit hoofdstuk worden vastgelegd.’</p> <p>Verder is de sectorraad van oordeel dat de gegeven argumentatie voor een verbod om audiovisuele politieke commerciële communicatie (nl. dat dit de grote partijen zou bevoordelen en de kleine benadelen) niet volstaat, nu dit evenzeer van toepassing zou zijn in de print sector, waar geen verbod bestaat.</p> <p>Tenslotte heeft de sectorraad de indruk dat over de beperkingen die aan de VRT worden opgelegd inzake commerciële communicatie geen ernstig debat werd gevoerd, hetgeen nochtans essentieel is voor de gehele omroepsector. De sectorraad gaat ervan uit dat dergelijke analyse minstens in de schoot van de regering zal worden gemaakt alvorens de teksten te finaliseren.</p>	2.1 2.4
24	Art. 47 – 97 (VOTP, Test-	VOTP betreurt dat de Minister geen rekening gehouden heeft met haar opmerking. VOTP herhaalt dan ook dat zij enkel voorstander is van de versoepeling van de reclameregels, op voorwaarde dat de	

	Aankoop, Gezinsbond)	vrijgekomen reclame-inkomsten ook daadwerkelijk worden aangewend voor de productie van lokale kwalitatief hoogstaande televisieprogramma's.[...] VOTP vindt dan ook dat er in het voorontwerp van decreet een bepaling moet worden opgenomen die dergelijke bestedingsplicht waarborgt waarbij de Vlaamse Regulator voor de Media een en ander kan verifiëren. Test-Aankoop en de Gezinsbond zijn voorstander van de bestedingsplicht, zonder dat de reclameregels verder moeten worden versoepeld.	
25	Art. 50 - 73	<p>De Vlaamse Regering is kennelijk niet op het advies van de sectorraad ingegaan “<i>omwille van de overzichtelijkheid</i>”. Blijkbaar heerst er verwarring. De leden van de sectorraad (de vertegenwoordigers van de gebruikers uitgezonderd) stellen niet voor dat de Code apart dient te blijven bestaan maar in haar geheel, met uitzondering van de bepalingen in verband met kinderen en minderjarigen dient geschrapt te worden. Zij stellen dus voor om de inhoudelijke bepalingen uit de code voor reclame en sponsoring in haar geheel te schrappen en evenmin op te nemen in het voorontwerp van decreet (zijnde de schrapping van de artikelen 50, 54-59, 60, tweede en derde lid en 61), maar met behoud van de bepalingen die wegens de Europese richtlijn moeten behouden blijven en de bepalingen in verband met kinderen en minderjarigen (artikelen 67-73). Die schrapping is ingegeven door meerdere redenen.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Ten eerste zijn deze regels beduidend strenger dan de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten, wat de Vlaamse audiovisuele sector benadeelt. 2. Bovendien verleggen de geschrapte bepalingen de verantwoordelijkheid van de adverteerder, zoals onder andere voorzien in artikel 27 van de Wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken, naar de aanbieder van omroepdiensten. 3. Ten derde zou, in tegenstelling tot ieder ander medium, een aanbieder van omroepdiensten verplicht worden om een voorafgaande juridische en inhoudelijke controle van de commerciële communicatie van derden door te voeren. Dit zou onder andere een enorme organisatie vergen waarbij van hen een discretionaire en verboden preventieve censurerende opdracht zou worden gevraagd. 4. Ten vierde is dit onwerkbaar voor de aanbieders van omroepdiensten (bijvoorbeeld controle van “<i>alle wettelijke bepalingen</i>” zoals voorzien in artikel 50; dient de aanbieder bijvoorbeeld aan de adverteerder het bewijs te eisen dat van iedere afgebeelde in diens commerciële communicatie de nodige schriftelijke toestemming werd bekomen om hem of haar af te beelden?; wanneer is de commerciële communicatie in strijd met de eerlijke mededinging?; ...). <p>Een eventuele weigering uit voorzorgsmaatregelen van een commerciële communicatie door een aanbieder van omroepdiensten belet tot slot niet dat de desbetreffende adverteerder zijn (internationale) commerciële communicatie wel via een andere (buitenlandse) aanbieder van omroepdiensten verspreidt</p>	2.4.

		<p>dan wel via gelijk welk ander medium, wat een ongerechtvaardigd nadeel voor de Vlaamse private omroepen inhoudt.</p> <p>De regels uit de vroegere Code voor reclame en sponsoring op radio en televisie, zijn een toepassing of letterlijke overname van bestaande juridische en zelfregulerende regels, regels waarbij de verantwoordelijkheid bij de adverteerder ligt over alle media heen, én de controle over de naleving reeds bestaat via de wettelijke (onder andere via FOD Economie, rechtbanken, ...) en zelfregulerende organen (Jury voor Eerlijke Praktijken inzake Handelsreclame, hierna “JEP”). In de praktijk worden de beslissingen van de JEP door de verschillende media gerespecteerd.</p>	
26	Art. 50 - 73	<p>De gehele sectorraad (de Gezinsbond uitgezonderd) is er voorstander van om de controle en het toezicht over de <i>inhoud</i> van de reclameboodschappen aan de Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame (JEP) voor te leggen (zijnde, na schrapping conform voorgaande opmerking, de artikelen 53, artikel 60, eerste lidartikel 62-65 en artikel 67-73). Er wordt door de aanbieders van omroepdiensten voorgesteld dat zij zich decretaal willen engageren om de JEP-beslissingen na te leven en dat eventuele geschillen over de naleving van de beslissingen van de JEP aan de VRM zouden kunnen worden voorgelegd (zie ook opmerkingen bij art. 218). De opmerking dat de JEP deze taak sowieso kan uitoefenen volstaat niet. Dit moet decretaal verankerd zijn om een aanvaardbare vorm van co- of zelfregulering te zijn en in eerste instantie uit de bevoegdheid van de VRM te halen..</p>	2.7
27	Art. 52	<p>De definitie van “sluikreclame” (die moet worden opgenomen in artikel 2) wijkt af van de richtlijn en de definitie uit de huidige mediadecreten (“waarmee” in plaats van “indien”). De sectorraad stelt voor om de precieze Europese definitie te hanteren. Bovendien klopt de laatste zin in de memorie van toelichting bij dit artikel niet.</p>	2.1
28	Art. 74 (Test-Aankoop, gezinsbond)	<p>Door de toenemende convergentie op het vlak van audiovisuele media zijn de vertegenwoordigers van de gebruikers van oordeel dat het noodzakelijk is één enkel wettelijk kader in het leven te roepen voor audiovisuele elektronische media. In geen geval mag zo’n kader neerkomen op regels van het type “kleinste gemene deler”, waarbij – bijvoorbeeld – ontbrekende of relatief minder strakke regels voor niet-lineaire diensten gelden. Dit is des te belangrijker gezien de “koppeling” van traditionele tv-programma-inhoud met interactieve diensten op aanvraag in de context van interactieve reclame. Zij zijn van oordeel dat artikel 74 van het ontwerpdecreet in die zin moet worden gewijzigd door de desbetreffende onderafdelingen ook van toepassing te verklaren op niet-lineaire diensten.</p>	2.3
29	Art. 75	<p>Een ruime meerderheid van de sectorraad (de vertegenwoordigers van de gebruikers en een expert uitgezonderd) bepleiten de schrapping van deze regel (met dien verstande dat artikel 75 §2 afzonderlijke</p>	2.5

		<p>spots verbiedt) die niet terug te vinden is in de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten en waarvan de noodzaak hen ontgaat. Zij zijn van oordeel dat dit bovendien in strijd is met het beoogde principe van de vrijheid van informatie (binnen de kwantitatieve beperking van 20% per uur).</p> <p>Aangezien zelfpromotie, zoals aankondigingsspots, volgens de definitie potentieel ook als “reclame” wordt beschouwd, moeten die volgens deze bepaling zelfs verplicht mee in de reclameblokken gegroepeerd worden, wat een ommekeer is ten aanzien van de huidige praktijk.</p> <p>Verder zijn zij van oordeel dat in § 2 een uitzondering dient te worden gemaakt voor “zelfpromotie”. <i>“§2. Afzonderlijke reclame- en telewinkelspots, uitgezonderd zelfpromotie, blijven een uitzondering, behalve in de gevallen bepaald in lid 2. Eén afzonderlijke reclame- of telewinkelspot is toegelaten per televisiedienst per dag.”</i></p>	
30	Art. 76 (aanbieders omroepdiensten)	<p>De aanbieders van omroepdiensten zijn van oordeel dat het verbod tot onderbreking van kinderprogramma’s en journaals, zoals nu geformuleerd, haaks op het principe van vrijheid staat. Verder zijn zij van oordeel dat de tekst beter dient aan te sluiten bij die van de Europese richtlijn en dat de toepassing van de strengere regel uit artikel 75, alinea 2, moet worden vermeden.</p>	
31	Artikel 77	<p>Met betrekking tot dit artikel stelt de Sectorraad Media enkele vereenvoudigingen voor. Zo stelt de sectorraad voor om in artikel 77 §2 de verwijzing naar “ en betaalde boodschappen van algemeen nut” te schrappen en in artikel 46 toe te voegen: “Het aandeel aan boodschappen van algemeen nut mag per klokuur niet meer dan 20% bedragen”. BAN’s zijn immers geen commerciële communicatie zodat die niet binnen de 20%-regel vallen.</p> <p>Zodoende kan ook § 4 worden geschrapt die een administratieve overlast betekent. Test-Aankoop benadrukt echter wel dat dit gezins mag leiden tot de mogelijkheid voor particuliere omroepen om naast 20% reclame ook nog eens 20% (betaalde) BAN’s uit te zenden.</p> <p>§ 2, 2de lid, inzake de regionale aanbieders van lineaire televisiediensten, moet het woord “per klokuur” worden vervangen door “per dag”. Deze soepelere regel dan de Richtlijn is mogelijk omdat regionale omroepen – bij gebrek aan een grensoverschrijdend aspect – in principe niet onder de regels van de Richtlijn hoeven te vallen.</p> <p>Verder is de sectorraad van oordeel dat de invulling van aan artikel 77, §3, derde lid dient toegevoegd: “(...) en andere vormen van reclame” (met dien verstande dat dit goed herkenbaar wordt weergegeven) zodat deze niet binnen de 20% reclame zouden worden gerekend: <i>“De bepalingen van §2 zijn niet van toepassing op boodschappen van de aanbieders van lineaire televisiediensten in verband met hun eigen</i></p>	<p>2.1 2.4</p>

		<p><i>programma's en rechtstreeks daarvan afgeleide ondersteunende producten, sponsorboodschappen en productplaatsing en andere vormen van reclame.</i>" Er wordt gewezen op de mogelijkheid die door de Europese Commissie hiertoe gelaten wordt en waaromtrent briefwisseling met de Europese Commissie als bijlage wordt overgemaakt. De interpretatie van de "andere vormen van reclame" is afhankelijk van de invulling binnen Europa en leidt dus niet tot de door de Minister gevreesde rechtsonzekerheid.</p> <p>Tenslotte is de sectorraad van oordeel dat er op het terrein meer duidelijkheid zou moeten komen over het statuut en de behandeling van allerlei interactieve elementen (zoals SMS voting, of meespelen met quizen) die essentieel deel uitmaken het format van een bepaald programma (zonder verkoopsoogmerk). Uit het decreet (of zijn memorie) zou duidelijk moeten blijken dat dit niet als telewinkelen zal worden beschouwd.</p>	
32	Art. 82	De sectorraad stelt voor om de regeling inzake solospots die vastgelegd is in artikel 75,§ 2, mutatis mutandis ook van toepassing te maken op radioreclame. Dit zou ook sporen met de in de door de Regering vooropgestelde doelstelling om onnodig strengere regels voor radio te vermijden.	2.3
33	Art. 84	De vertegenwoordigers van de private omroepen dringen erop aan om het begrip "kinderprogramma's in artikel 84 te schrappen aangezien dit tot problemen leidt voor uitzendingen van non-stop kinderprogramma's.	
34	Art. 86	<p>De vermelde toelating in artikel 86, alinea 2 is overbodig wat de particuliere aanbieders van omroepdiensten betreft, gelet op het algemene principe. Voor de VRT die geen sponsoring mag brengen tijdens de programma's in tegenstelling tot de particuliere aanbieders van omroepdiensten, dient deze mogelijkheid wel behouden te blijven als uitzondering op het principe dat de VRT enkel aan het begin of einde van een programma of programma-onderdeel sponsorboodschappen kan uitzenden. (artikel 87 (3^e laatste zin).</p> <p>Daarnaast stelt de sectorraad nog volgende wijzigingen voor aan artikel 86. <i>"De bepalingen van deze onderafdeling zijn uitsluitend van toepassing op televisiediensten."</i> <i>Toevoegen alinea "(...) Indien in de aankondigingsspot de sponsors vermeld worden, zal dit gebeuren overeenkomstig het bepaalde in artikel 86, 2° en 3°."</i></p> <p>Met betrekking tot de voorwaarde gesteld in artikel 86, 2° is de sectorraad niet akkoord dat het vermelden van elementen van een product, zoals aangegeven in de Memorie van Toelichting, zonder specifieke aanprijzingen, zou kwalificeren als het <i>"effectief aansporen tot aankoop of huur van</i></p>	2.1. 2.4.

		<i>goederen of diensten</i> ”, wat overigens strenger lijkt dan de Europese richtlijn die duidelijk stelt dat sponsorvermeldingen enkel niet “rechtstreeks” mogen aansporen tot aankoop en is in strijd met Richtlijn 2005/29/EC van 11 mei 2005.	
35	Art. 87 (Test-Aankoop, Gezinsbond)	<p>Specifiek voor kinderprogramma’s, stellen de vertegenwoordigers van de gebruikers gekant te zijn tegen het vertonen van sponsors tijdens, voor en na kinderprogramma’s. (cf. art. 87 laatste zin en art. 92). Verder zijn zij van oordeel dat de bepalingen i.v.m. sponsoring in en rond kinderprogramma’s onduidelijk zijn. Artikel 87 bepaalt dat op de VRT binnen een tijdsbestek van vijf minuten voor en na een kinderprogramma geen sponsorvermelding mag plaatsvinden.</p> <ul style="list-style-type: none"> - mag de VRT zijn kinderprogramma’s dan laten sponsoren? Dit is onduidelijk. - enkel voor de VRT is het verboden om een sponsorvermelding te plaatsen vijf minuten voor en na een kinderprogramma. Voor de andere omroepen geldt deze regel blijkbaar niet. Is het voor hen dan wel toegelaten het logo van de sponsor te vertonen voor en na een kinderprogramma? Er wordt in artikel 91 enkel bepaald dat het vertonen van een logo van een sponsor verboden is tijdens een programma voor kinderen. <p>De regels i.v.m. sponsoring in en rond kinderprogramma’s zijn niet coherent en onduidelijk. Bovendien kunnen de vertegenwoordigers van de gebruikers zich niet verzoenen met het principe van sponsoring van kinderprogramma’s. Jonge kinderen kunnen zo al moeilijk onderscheid maken tussen reclame en programma-inhoud. In geval van sponsoring is dat onderscheid nog diffuser. De richtlijn laat lidstaten toe om strengere maatregelen te treffen dan voorzien in de richtlijn.</p>	
36	Art.86 - 92	<p>De Sectorraad Media verwijst naar zijn eerdere advies met betrekking tot het onderscheid tussen radio en televisie, en pleit ervoor dat de bepalingen inzake sponsoring enkel van toepassing zijn op televisiesponsoring (zoals de richtlijn voorziet). Inzake radiosponsoring blijven vanzelfsprekend alle algemene bepalingen van toepassing.</p> <p>In de nota aan de Vlaamse regering (blz 18) wordt gesteld dat de regels inzake sponsoring van toepassing blijven op radio omdat dit de radio-omroeporganisaties de mogelijkheid biedt om diverse vormen van commerciële communicatie te gebruiken. Dit is geen argument aangezien in artikel 47 voor de omroeporganisaties een principiële vrijheid is erkend om commerciële communicatie te brengen, dus ook radiosponsoring.</p>	2.3
37	Art. 87	De eerste zin van dit artikel dient te worden geschrapt. Aangezien sponsoring niet tot de beperkingen behoort (met uitzondering van sponsoring van kinderprogramma’s) en de VRT mee vervat zit in artikel 47, is de eerste zin overbodig en scheidt hij verwarring over de draagwijdte van de bepalingen van het hoofdstuk commerciële communicatie.	2.1

		In de laatste zin van artikel 87 dient televisieomroep gewijzigd te worden in aanbieder van televisiediensten.	
38	Art. 91	De Sectorraad Media blijft opteren voor het behoud van de huidige bepaling ter zake in de gecoördineerde mediadecreten die stelt dat <i>journaals</i> en <i>politieke informatieprogramma's</i> niet kunnen worden gesponsord. Er is geen reden om te sleutelen aan dit artikel en er kan best aansluiting worden gezocht bij de op dit punt ongewijzigde richtlijn (rekening houdend met de slechte vertaling daarvan van het Engels naar het Nederlands). Verder is de sectorraad Media er voorstander van om de verplichting te schrappen om voor nieuws en aansluitende programma's afzonderlijke presentatoren te voorzien aangezien dit voor kleinere aanbieders van omroepdiensten disproportioneel zwaar is.	2.1 2.4
39	Art. 91 (VVJ)	De VVJ is akkoord met de huidige formulering van het artikel: "Journaals, politieke informatieprogramma's, duidingprogramma's en algemene nieuwsmagazines mogen niet worden gesponsord", maar vraagt wel de notie in de memorie van toelichting te schrappen " <i>dat magazines omtrent toerisme, showbusiness, royalty en lifestyle niet kunnen beschouwd worden als algemene nieuwsmagazines</i> ". Ook vraagt VVJ het tweede lid van deze paragraaf met betrekking tot verkeersmeldingen, weerberichten of –voorspellingen en beursberichten te schrappen. Nieuwsmagazines zijn nieuwsmagazines. De onafhankelijkheid moet in elk nieuwsmagazine gewaarborgd blijven. Reclame tijdens deze uitzendingen kan daar afbreuk aan doen, zeker voor wat betreft de perceptie bij de kijkers.	2.4
40	Art. 92	Tikfout: "kinderenprogramma's" → "kinderprogramma's"	2.1
41	Art. 96	De sectorraad betreurt dat er geen rekening gehouden werd met zijn opmerking hieromtrent en is nog steeds van oordeel dat er onduidelijkheden zijn met betrekking tot de inwerkingtreding van de regels in verband met productplaatsing. De term "produceren" kan in deze context tot verwarring leiden. Vanaf wanneer wordt een programma geacht geproduceerd te zijn na de inwerkingtreding van het decreet?	2.1
42	Art. 95	De Memorie van Toelichting bij dit artikel blijft onduidelijkheden bevatten. Zo spreekt ze van een definitie van productiehulp terwijl die niet langer bestaat en het decreet de term eigenlijk voor het overige niet langer gebruikt. In elk geval moeten in de memorie de zinnen "Het gratis leveren ... in alle vormen van programma's" worden geschrapt.	2.1
43	Art. 95 (Test-Aankoop, Gezinsbond)	Test-Aankoop en de Gezinsbond wensen bij dit artikel in de verf te zetten dat zij tegen elke vorm van productplaatsing zijn, zeker in kinderprogramma's. Zij zijn van oordeel dat dit principiële standpunt niet zo goed tot uiting komt in het eerste advies (komt wel op verschillende plaatsen zijdelings aan bod). Als motivering kan ook toegevoegd worden dat de redenering van de Vlaamse Regering om productplaatsing onder strikte voorwaarden toe te laten niet opgaat. Immers, mocht deze wel opgaan dan zou de Europese	

		regelgever als principe niet geopteerd hebben voor een verbod op productplaatsing.	
44	Art. 96	De Sectorraad Media is van oordeel dat de huidige formulering van deze bepaling onvoldoende garantie biedt op het feit dat een mediagebruiker op een efficiënte (nl. zonder dat daarbij bijkomende aandacht op het product als dusdanig wordt getrokken) en afdoende wijze geïnformeerd zou worden over de aanwezigheid van productplaatsing en stelt voor om dit in overleg met de betrokken partijen in een latere fase te laten bepalen.	2.5
45	Art. 99 - 113	In de nota aan de Vlaamse regering wordt nog eens bevestigd, zoals ook in de Memorie van Toelichting, dat het recht van antwoord en het recht van mededeling gelden voor lineaire en niet-lineaire diensten. De Sectorraad Media wil niettemin zijn opmerking herhalen dat in die omstandigheden in een specifieke wetgeving dient te worden voorzien voor de niet-lineaire diensten. Dat zich in de praktijk nog geen problemen hebben voorgedaan – zoals in de nota aan de Vlaamse regering wordt gesteld - is irrelevant nu het decreet tot doelstelling moet hebben de toekomst te reguleren.	2.3
46	Art. 106	De sectorraad herhaalt haar advies om te verduidelijken dat de voorwaarden zoals bepaald in artikel 100 tot en met 104 ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn. De sectorraad stelt eveneens vast dat op het eerdere advies om “vier dagen” te vervangen door “vier werkdagen” (gelet op de termijn van 30 dagen die aan de verzoeker wordt verleend) ongemotiveerd niet is ingegaan en herhaalt dit advies.	2.5
47	Art. 116	De Sectorraad Media handhaaft zijn advies om ‘voorkoming van hinder’ te schrappen in de zin <i>“Het recht van vrije toegang en opname kan door de organisator slechts in een uitzonderlijk geval en uitsluitend om redenen van veiligheid en voorkoming van hinder voor het verloop van het evenement beperkt worden”</i> . Het recht van vrije toegang en opname van evenementen mag omwille van de fundamentele journalistieke vrijheid zo min mogelijk beperkt worden. “Voorkoming van hinder” is hiervoor een veel te ruim begrip dat misbruik toelaat.	2.4
48	Art. 123	Voor de duidelijkheid zou in dit artikel nog eens moeten worden herhaald dat de aanbieders van <u>particuliere</u> radiodiensten tot één van de volgende categorieën behoren.	2.1
49	Art. 127, 134, 137, 160 en 165 (VVJ)	In de volgende artikelen betreffende lineaire radiodiensten (art.127), landelijke radio-omroeporganisaties (art.134), regionale radio-omroeporganisaties (art.137), private televisieomroeporganisaties (art.160), regionale televisiediensten (art.165) moet volgende uniforme notie de thans voorziene regeling op dat vlak vervangen: <i>“Journaals en informatieve programma’s worden onder leiding en verantwoordelijkheid van een hoofdredacteur verzorgd door een eigen redactie die hoofdzakelijk bestaat</i>	2.4

		<p><i>uit erkende beroepsjournalisten. De redactionele onafhankelijkheid wordt gewaarborgd en in een redactiestatuut vastgelegd. Het redactiestatuut wordt opgesteld in overleg met de erkende vakverenigingen. Het impliceert de oprichting van een redactieraad en garanties op vlak van afdwingbaarheid.”. Een aantal leden van de sectorraad kunnen instemmen met de vereiste om een redactiestatuut op de verschillende niveaus decretaal te verankeren en (in mindere mate) met de vereiste om in bepaalde mate beroep te doen op beroepsjournalisten en stellen daarom voor de betrokken artikelen als dusdanig aan te passen. Voor de lokale radio-omroeporganisaties (artikel 141) is dan geen sprake van de vereiste om beroep te doen op beroepsjournalisten gezien het voor hen niet steeds economisch haalbaar zal zijn. Er is momenteel geen sprake van een redactiestatuut in het artikel 134 voor de landelijke radio-omroeporganisaties en een aantal leden zijn dus van oordeel dat dit alleszins zou moeten worden toegevoegd. De vereiste met betrekking tot beroepsjournalisten is momenteel niet aanwezig in het artikel 127 (lineaire radiodiensten), artikel 137 (regionale radio-omroeporganisaties), artikel 160 (private aanbieders televisiediensten) en artikel 165 (regionale televisiediensten).</i></p>	
50	Art. 128	<p>Deze artikelen blokkeren de natuurlijke evolutie naar digitale middengolf via DRM. Via artikel 128 (en volgende) wordt het mogelijk om ook aanbieders van radiodiensten te erkennen die uitzenden via analoge AM-frequenties.</p> <p>Het nieuwe decreet is opgebouwd uit de filosofie van een drielagenmodel: aanbieders van omroepdiensten - dienstenverdelers - netwerkoperatoren. Dit drielagenmodel wordt voor FM en AM niet toegepast. Hier blijft een strikte koppeling tussen de erkenning van de aanbieder van de radiodienst en de zendvergunning. Deze afwijking wordt in de nota aan de Vlaamse regering (pagina 13 - 4e paragraaf) verdedigd door te stellen dat de FM-vergunningen nog lopen en dat het te vroeg is om de koppeling erkenning-zendvergunning te doorbreken. Die argumentatie is misschien overtuigend voor FM, maar niet voor AM.</p> <p>Er is een dubbel probleem: er zijn vandaag nog geen AM-licenties aangezien tot begin 2008 alle AM-frequenties aan VRT waren verleend. Voorts, door in het ontwerpdecreet de analoge AM-frequenties opnieuw te koppelen aan erkende aanbieders van radiodiensten voor een periode van 9 jaar blokkeert men de evolutie naar digitale middengolf via DRM. Want alles wat digitaal is valt onder de etheromroepnetwerken.</p> <p>Het nieuwe decreet zou ergens een opening moeten laten om analoge AM op een natuurlijke manier te laten evolueren naar zijn digitale variant DRM. Nu is die mogelijkheid er niet. Ofwel haalt men AM hieruit en brengt men dat in het flexibelere drielagenmodel, ofwel laat men voor AM een uitzondering toe en schrapt men voor AM-frequentie de beperking tot uitsluitend analoge uitzenden.</p>	2.3

51	Art. 143-145	<p>Een multicultureel en verdraagzaam Vlaanderen wordt verrijkt door radiodiensten in een andere taal dan het Nederlands. Voor zover frequentieschaarste geen rol speelt, zou het niet de plaats van de Vlaamse Overheid mogen zijn regels inzake taalgebruik op te leggen voor wat uiteindelijk privé-initiatieven zijn, of het nu om professionele of niet-professionele radiodiensten gaat. Gemeenschapsradio's via het internet voor bijvoorbeeld Turkse gemeenschappen in Limburg of EU-functionarissen in de Vlaamse Rand rond Brussel, moeten mogelijk zijn. Een toestemming vanwege de Vlaamse Regering is, vooral voor semi-professionele initiatieven, een veel te hoge drempel.</p> <p>Verder staan de lasten die worden opgelegd aan bijvoorbeeld semi-professionele internetradio's niet in verhouding tot de waarde van deze informatie voor de Vlaamse Overheid en/of de VRM. Als de Vlaamse Overheid het adagium van de administratieve lastenverlaging daadwerkelijk hoog in het vaandel draagt, dient ze zich in deze te onthouden van nutteloze vereisten die de drempel voor het radiomaken alleen verhogen.</p>	2.5
52	Art. 144 §2 en 146 §4	<p>Waar artikel 144, § 2 en artikel 146, §4 stelt dat voor elke afzonderlijke nieuwe dienst een nieuwe kennisgeving wordt verricht, is het de Sectorraad Media onduidelijk wat bedoeld wordt met "<i>een nieuwe soort dienst</i>". Er wordt voorgesteld deze laatste zin te schrappen wegens redundant, of te verduidelijken.</p>	2.1 2.5
53	Art. 146	<p>De regering heeft aan dit artikel gesleuteld: er staat niet langer in de tekst dat voor elke afzonderlijke dienst een nieuwe kennisgeving moet gebeuren, alhoewel dit wel zo vermeld is in de Memorie van Toelichting. Voorts blijft de vraag zoals ook door de Sectorraad Media gesteld, of het wel degelijk de bedoeling is zoals in de Memorie van Toelichting gesteld, dat een uniek concert als een dienst wordt beschouwd die moet worden aangemeld?</p>	2.1
54	Art. 147-153	<p>De begrippen televisieomroep, televisieomroeporganisatie, particuliere aanbieders van lineaire televisiediensten, of gewoon aanbieders van televisiediensten zijn door elkaar gebruikt. Het zou volstaan – aangezien deze bepalingen op alle aanbieders van televisiediensten van toepassing zijn – telkens het begrip "aanbieder van televisiediensten" te gebruiken.</p>	2.1
55	Art. 150-152	<p>De sectorraad betreurt dat geen rekening werd gehouden met zijn opmerking over de vereiste dat de door de omroepen aan de VRM meegedeelde gegevens openbaar zouden moeten worden gemaakt.</p>	
56	Art. 150-152 (VOTP, Test-Aankoop, Sabam)	<p>Een aantal vertegenwoordigers betreurt dat de Minister geen rekening gehouden heeft met eerdere opmerkingen op dit vlak en dringen aan dat het nieuw Vlaamse Mediadecreet, in hoofde van aanbieders van lineaire diensten, naast de quotaverplichtingen in functie van de zendtijd, zouden voorzien in een investeringsverplichting berekend op basis van de omzet.</p> <p>Daarnaast zijn zij van oordeel dat er een grotere transparantie moet komen met betrekking tot de gegevens die omroepen aan de Vlaamse Regulator voor de Media overmaken inzake het naleven van de</p>	

		opgelegde quota. Zij zijn van oordeel dat deze gegevens, alvorens ze naar de Europese Commissie worden doorgestuurd, eerst grondig door de Vlaamse Regulator voor de Media zouden moeten worden geverifieerd teneinde mogelijke misbruiken te voorkomen en de data zo representatief mogelijk te maken.	
57	Art. 153 (VOTP, Test-Aankoop, Sabam)	Een aantal vertegenwoordigers zijn van oordeel dat de algemene verplichting in het voorontwerp van decreet in hoofde van niet-lineaire diensten om “voor zover dat haalbaar is en met de passende middelen gebeurt de vervaardiging van en de toegang tot Europese Producties te promoten”, moet worden vervangen door quota verplichtingen op basis van daadwerkelijke investeringsverplichtingen zowel ten voordele van Europese Producties in het algemeen, als specifiek ten voordele van Europese werken gemaakt door onafhankelijke producenten. Vervolgens vinden zij dat ook ten aanzien van dienstenverleners een investeringsverplichting moet worden opgenomen, zodat ook dienstenverleners gehouden worden te investeren in lokale (Vlaamse) audiovisuele producties (een verplichting die dienstenverdelers – zoals vb. Belgacom – overigens reeds in Wallonië heeft ten aanzien van lokale Waalse producties).	
58	Art. 154	De Sectorraad Media herhaalt zijn bezorgdheid dat voor de duidelijkheid het aangewezen is om de opsomming van de types van particuliere aanbieders van lineaire televisiediensten om te draaien en als volgt op te maken: “ <i>Art. 154 - Tot de particuliere aanbieders van lineaire televisiediensten behoren: 1° regionale aanbieders van lineaire televisiediensten 2° andere particuliere aanbieders van lineaire televisiediensten</i> ” Regionale aanbieders van lineaire televisiediensten zijn immers een categorie van particuliere of private aanbieders van televisiediensten. De afdelingen II en III van hoofdstuk II, van Titel IV dienen dan wel van plaats gewisseld.	2.1
59	Art. 157 - 160	De Sectorraad Media herhaalt zijn vraag hoe kan worden voorkomen dat de private televisieomroeporganisaties, die zich enkel moeten aanmelden, de taak zouden gaan vervullen die volgens artikel 157 wordt toegewezen aan de regionale televisieomroeporganisaties, die moeten erkend worden? De sectorraad Media deelt de bezorgdheid in verband met de leefbaarheid van regionale televisieomroepen en dringt er bij de overheid op aan om in het kader van het voorliggende voorontwerp van decreet de nodige garanties te voorzien. Wanneer de overheid wil dat bepaalde instanties een specifieke rol opnemen, dient zij daarvoor ook het nodige en juiste kader te voorzien. Dit zou wellicht kunnen voorkomen worden door aan het nieuwe artikel 159 2° toe te voegen dat hun maatschappelijk doel het aanbieden van regionale televisiediensten zoals omschreven in het nieuwe artikel 161 (of Afdeling III) niet mag bevatten en zij bijgevolg deze regionale televisiediensten ook niet kunnen	2.4

		verstrekken.	
60	Art. 159	Terminologische verwarring: in de opsomming in artikel 159 wordt niet op consequente wijze verwezen naar “de aanbieder van lineaire televisiediensten”. Zo spreekt het voorontwerp van decreet in slechts enkele zinnen van “de privaatrechtelijk rechtspersoon” en “hij”. Hierbij moet wel opgemerkt worden dat “aanbieder van lineaire televisiediensten” niet langer gedefinieerd in dit voorontwerp van decreet .	2.1
61	Art. 165	<p>Voor de regionale televisieomroeporganisaties voorziet dit ontwerpdecreet niet langer dat zij als verenigingen zonder winstoogmerk moeten zijn georganiseerd. Bovendien is ook de verplichting om een adviesraad (van gebruikers) te hebben, weggefallen. Nergens in de toelichting is hiervoor een reden gegeven. De Sectorraad Media bepleitte unaniem het behoud van deze bepalingen, die garanties inhouden op het vlak van de specifieke regionaal gerichte opdracht van deze omroepen.</p> <p>Uit de nota aan de Vlaamse regering zou kunnen afgeleid worden dat men zich enerzijds afvraagt of het nog belangrijk of relevant is dat de bestuursorganen representatief moeten worden samengesteld op basis van politieke, sociale, levensbeschouwelijke en regionale criteria en anderzijds of er nog een adviesraad moet worden voorzien.</p> <p>Wat de samenstelling van de beheersorganen betreft kan gesteld worden dat deze vereiste beslist dient behouden te worden gezien op die manier het pluralistisch en onafhankelijk karakter gegarandeerd wordt. Dit laatste verantwoordt immers mede de bepaling dat er per verzorgingsgebied slechts een aanbieder kan erkend worden.</p> <p>Het feit dat de meeste regionale televisieomroeporganisaties samenwerken met een of meer commerciële partners is geen argument om het vzw-statuuut niet meer te handhaven, gezien deze samenwerking op het ogenblik ook toegestaan is en in de praktijk bewezen heeft dat zij functioneert. Indien de overheid meer transparantie wenst kan deze eis in het decreet ingeschreven worden.</p> <p>Tenslotte getuigt de intentie om het vzw-statuuut niet meer te verplichten niet van enige waardering voor de inzet van de vele vrijwilligers die zich van bij de start van de regionale televisie, nu ongeveer vijftien jaar en meer geleden, belangloos ingezet hebben om van de regionale televisie een volwaardig medium te maken ten behoeve van de Vlaamse bevolking.</p>	2.4
62	Art. 170	In de opsomming wordt niet op consequente wijze verwezen naar “de aanbieder van niet-lineaire televisiediensten”. Zo spreekt men op enkele lijnen van “aanbieder van niet-lineaire televisiediensten”, “de privaatrechtelijke rechtspersoon” en “hij”. Het lijkt vooreerst aangewezen om zich in deze opsomming consequent te beperken tot één en dezelfde term.	2.1
63	Art. 171	In artikel 171, 4 ^{de} lid, is sprake van een nieuwe soort dienst. De vraag is ook hier wat hiermee bedoeld wordt? Best wordt dit geschrapt.	2.1

Deel IV: Dienstenverdelers

Nr.	Artikel	Omschrijving	Ref.
64	Art. 177	Bepaling kan worden geschrapt wegens overlap met eerder verwoorde principe van vrijheid.	2.1
65	Art. 178	Reeds enige tijd geleden werd voor de private omroepen de verplichting geschrapt om jaarlijks een werkingsverslag aan de VRM te bezorgen. De sectorraad stelt zich er dan ook vragen bij dat dit voor de dienstenverdelers wordt ingevoerd (cfr punt 2 van de algemene opmerkingen inzake disproportionaliteit van de regelgeving).	2.5
66	Art. 182	May-carry dient te worden afgeschaft wegens te verre gaande inbreuk op de commerciële vrijheid van de netwerkexploitanten. Subsidiar: in 3° van die bepaling staat vermeld: “de digitale radio-omroepprogramma’s van de openbare omroeporganisatie”. Dit zinsdeel moet worden geschrapt, aangezien deze radio-omroepprogramma’s vervat zijn in de omroepprogramma’s die onder de must carry vallen in artikel 182, § 1.	2.1
67	Art. 182 (Test-Aankoop, Gezinsbond, Radiofederatie, VOTP)	Test-Aankoop vraagt de decretale bepaling van een basispakket – met daarin de nationale openbare omroepen en de populairste commerciële zenders – dat alle dienstenverdelers verplicht moeten aanbieden. De artikelen in het ontwerpdecreet over de must-carry/must-offer bepalingen kunnen zich hiertoe lenen. Dit pakket mag niet versleuteld worden. Test-Aankoop wordt in deze vraag gesteund door de Gezinsbond, de Radiofederatie en de VOTP, maar staat tegenover de opvatting van de netwerkexploitanten, die aanhalen dat een verdere uitbreiding haaks staat op de Europese tendens.	

Deel V: Netwerken

Nr.	Artikel	Omschrijving	Ref.
68	Art. 198 §3	Zoals reeds in het eerste advies van de Sectorraad Media werd gesteld, moet het woord “bestaande” geschrapt worden. In de huidige context heeft deze bepaling geen zin meer. Voorts zijn deze bepalingen in strijd met de huidige beheersovereenkomst die stelt dat de VRT zijn openbaar aanbod zoals het in de beheersovereenkomst is vastgelegd, via aardse zenders universeel en gratis toegankelijk moet stellen. De zin wordt dan ook beter vervangen door: “...stelt de frequentieblokken en frequentiekanalen ter beschikking die hij nodig heeft om zijn openbare omroepdiensten door te geven.”	2.1
69	Art. 195	Signaaltransport. Dit artikel zou moeten worden geschrapt. De Sectorraad Media vroeg in zijn advies de schrapping van artikel 201 waar de regering op ingegaan is. Artikel 195 bevat echter net dezelfde bepaling als het geschrapte artikel 201 maar dan voor kabelnetwerken. Dit is een vergetelheid zowel van	2.1

		de Sectorraad Media als van de regering. Zendapparatuur in het kader van dit decreet (zie definitie nummer 49) is apparatuur om signalen uit te zenden naar het publiek. De apparatuur waarvan sprake in artikel 195 hoort thuis bij het signaaltransport, maar het was expliciet de bedoeling van de regelgever om de transportvergunningen niet meer te regelen in dit decreet. Vandaar de voorgestelde schrapping.	
70	Art. 197	De sectorraad stelt voor om dit artikel af te stemmen op de federale bepalingen terzake. Minstens dient het woord ‘uitkomen’ vervangen te worden door “uitgeven”, aangezien op die manier voor netwerkexploitanten heel wat onnodige problemen zouden kunnen worden vermeden.	2.2
71	Art. 201	Signaaltransport. Dit artikel komt zoals vermeld niet meer voor in het ontwerp (de nummering springt van 200 naar 202), maar wél nog in de toelichting. Dit artikel, zoals vermeld, behandelt identiek hetzelfde als artikel 195 en is hier dus wél geschrapt, al is men het in de toelichting blijkbaar vergeten.	2.1

Deel VI: Het gebruik van normen voor het uitzenden van televisiesignalen

Nr.	Artikel	Omschrijving	Ref.
72	Art. 208-210	Deze artikels blijven onduidelijk. Ook de toelichting klopt niet. Zij regelen de conditional access systemen en de machtsverhoudingen tussen de partijen, maar hoe men die machtsverhoudingen precies wil reguleren is niet duidelijk. In het tweede lid van artikel 208 wordt de volledige controle gegeven aan de aanbieder van kabelnetwerken of radio- en televisieomroepnetwerken (in het nieuwe begrippenapparaat de netwerkoperatoren). Maar bedoelt men hier werkelijk de netwerkoperatoren of de dienstenverdelers? Vermoedelijk de dienstenverdelers, gelet op de bepaling van artikel 209. Het zijn overigens ook de dienstenverdelers die de relatie hebben met de eindklant. De bepaling van artikel 208, tweede lid, is immers een letterlijke overname van het huidige artikel 150 van de gecoördineerde mediadecreten die nog niet het onderscheid maakten tussen de “dienstenverdelers” en de “netwerkoperatoren”. In artikel 210 moet een aanbieder van omroepdiensten die gebruik maakt van conditional access een tarieflijst publiceren voor de kijkers, maar de dienstenverdelers (die nochtans de relatie met de eindklant heeft) moet dat dan weer niet. Hier is echt verduidelijking nodig.	2.1

Deel VII: De Vlaamse Regulator voor de Media

Nr.	Artikel	Omschrijving	Ref.
73	Art. 213-234	<p>De sectorraad is van oordeel dat zijn adviezen in verband met de Vlaamse Regulator voor de Media onvoldoende of niet werden beantwoord en herhaalt enkele ervan bijgevolg:</p> <p><u>Tegensprekelijk debat:</u> Er wordt vandaag een gebrekkig tegensprekelijk debat georganiseerd wat een deugdelijk verweer verhindert, minstens bemoeilijkt.</p> <p>Voorstel: De Vlaamse Regulator zou op basis van het verslag van de onderzoekscel vooraf omstandig en juridisch moeten motiveren welke beslissing zij zinnens is te nemen. Aan de omroeporganisatie kan dan de gelegenheid geboden worden om – indien daartoe reden is – argumenten aan te brengen die tot een andere beslissing zouden kunnen leiden. Nadien zou dan een definitieve beslissing geveld kunnen worden. De sectorraad kan niet instemmen met eenvoudigweg wachten tot de herziening van een uitvoeringsbesluit en vraagt om de nodige garanties in het kader van dit (basis)decreet te verankeren. Hetzelfde geldt overigens in verband met de verwittigingprocedure (of waarschuwingsplicht van de VRM) waarop de sectorraad aandrang.</p> <p><u>Beroepsmogelijkheid:</u> Er bestaat vandaag geen reële beroepsmogelijkheid tegen de beslissingen van de Vlaamse Regulator voor de Media.</p> <p>Voorstel: In zijn advies van 9 mei 2005 heeft de Vlaamse Mediaraad reeds vastgesteld : “dat de mogelijkheid tot beroep tegen de sancties van de Vlaamse Regulator voor de Media (hierna: VRM) niet expliciet wordt vermeld. Men kan beroep aantekenen bij de Raad van State, maar dit is evenwel geen snelle procedure. Het is wenselijk een vlotte beroepsprocedure tegen de beslissingen van de VRM in te schrijven.”</p> <p>De sectorraad zou dan ook opnieuw willen aandringen op een vlotte beroepsprocedure bij bijvoorbeeld een overkoepelende beroepskamer. De sectorraad ziet niet in op welke manier een beroep bij een andere instantie dan de Raad van State (waarvan de termijn van de beoordeling overigens geenzins beantwoordt aan de Europeesrechtelijk voorziene 3 maanden!) een “zware reorganisatie” van de VRM zou vereisen.</p> <p><u>Reruns:</u> Wanneer de Vlaamse Regulator in een programma een inbreuk vaststelt op de Vlaamse mediadecreten, rijst de vraag of de omroeporganisaties het programma in kwestie nog kunnen uitzenden. Dit is zeer relevant aangezien een programma wordt afgeschreven over een aantal uitzendingen. Dit kan</p>	2.6

	<p>ook gevolgen hebben voor de algehele programmaportefeuille van de omroeporganisaties.</p> <p>Voorstel: Er wordt bepaald dat een vastgestelde inbreuk niet betekent dat het programma of de aflevering in kwestie niet langer zou kunnen worden uitgezonden. De vertegenwoordigers van de gebruikers wijzen erop dat dit echter in geen geval mag leiden tot het heruitzenden van onregelmatige inhoud (vb. reclame). De sectorraad is precies van oordeel dat het in bepaalde gevallen gerechtvaardigd kan zijn om bepaalde programma's (of reeksen) toch te laten uitzenden, ook al is er intussen een negatieve uitspraak van de VRM. De sectorraad is van oordeel dat de mogelijke maatschappelijke schade (van de heruitzending) soms kleiner is dan de schade die voortvloeit uit het verbod om dat programma nog verder uit te zenden.</p> <p><u>Bewaring van uitzendingen:</u> Artikel 232 van het ontwerpdecreet - dat op dat punt artikel 176septies van de gecoördineerde mediadecreten overneemt - verplicht de omroeporganisaties een opname van de omroepsignalen te bewaren voor een periode van één maand. Dit is lang en brengt, zeker met de uitbreiding van het aantal omroepdiensten, een grote kost met zich mee.</p> <p>Voorstel: Er wordt bepaald dat opnamen van de uitzending voor een periode van één maand dienen bewaard te worden. Indien de Vlaamse Regulator over eigen opnameapparatuur zou beschikken in de toekomst, zou de bewaringsplicht kunnen afgeschaft worden. Voorts zou de bewaarplicht slechts mogen gelden voor de lineaire diensten. Aangezien de adviezen van de sectorraad op dit punt niet werden beantwoord of weerlegt, worden ze hier herhaald.</p> <p><u>Verjaring van inbreuken:</u> Er is geen verjaringstermijn vastgelegd voor de eventuele inbreuken van een omroeporganisatie. Weliswaar zijn de omroeporganisaties maar verplicht om een kopie van hun omroepsignalen te bewaren gedurende twee maanden vanaf de uitzending, maar gelet op het gebrek aan verjaringstermijn kan de VRM op basis van eigen opnames onderzoeken voeren over uitzendingen die langer dan twee maanden oud zijn. Het is dan ook aangewezen dat, naar analogie met de bewaringstermijn, een verjaringstermijn wordt ingeschreven te rekenen vanaf de uitzending.</p> <p><u>Overgangsbepalingen:</u> in geval van een verstrenging of een verstrengde interpretatie van de regels inzake commerciële communicatie, moet in een overgangsregeling worden voorzien. Tussen de start van de productie van een televisieprogramma en de uitzending ervan verloopt een lange periode. Indien de reclame en sponsorregels verstrengen tijdens dit productieproces, is het dikwijls niet haalbaar om op dat ogenblik nog in te grijpen in het productieproces. De omroeporganisaties kunnen met de nieuwe regelingen dan ook enkel rekening houden bij nieuwe producties. Het zou dan niet redelijk zijn om de</p>	
--	---	--

		omroeporganisaties te veroordelen voor inbreuken in programma's waarvoor ten tijde van de productie ervan soepelere regels golden dan deze ten tijde van de uitzending. Ook de commerciële politiek (o.a. mbt sponsoring, de verkoop van radioreclame ...) kan niet van dag op dag aangepast worden aan de verstrengde regels. De afspraken die met de commerciële partners worden gemaakt (op basis van de soepelere regels) gelden dikwijls voor langere tijd. De sectorraad acht het wegens de rechtszekerheid dan ook cruciaal om de omroeporganisaties gedurende een redelijke en verantwoorde termijn de kans te geven zich te conformeren aan de strengere (interpretatie van) de regels. Aangezien de adviezen van de sectorraad op dit punt niet werden beantwoord of weerlegt, worden ze hier herhaald.	
74	Art. 218 unanimiteit, gezinsbond uitgezonderd)	Binnen de Sectorraad Media bestaat unanimiteit (de vertegenwoordiger van de Gezinsbond uitgezonderd) over het voorstel om de controle en het toezicht over de <i>inhoud</i> van de reclameboodschappen toe te kennen aan het bestaande zelfregulerende orgaan, de Jury voor Ethische Praktijken inzake Handelsreclame. Aan de VRM zou dan de bevoegdheid kunnen worden om toe te zien op de naleving van de JEP-beslissing door de aanbieders van omroepdiensten. Op deze manier zou de JEP voor gebruikers verder kunnen uitgroeien tot een uniek loket voor problemen in verband met reclame. De sectorraad herhaalt bijgevolg zijn advies ter zake.	
75	Art. 219 (Test-Aankoop, gezinsbond)	Art. 219 zet artikel 3 van de richtlijn om. Als de VRM van oordeel is dat een aanbieder van lineaire televisiediensten die valt onder de bevoegdheid van een andere lidstaat van de EU een lineaire televisiedienst aanbiedt die volledig of hoofdzakelijk gericht is op de Vlaamse Gemeenschap, kan hij contact opnemen met de bevoegde lidstaat van de EU om een wederzijdse aanvaardbare oplossing voor ondervonden problemen mogelijk te maken. De VRM kan passende maatregelen nemen tegen deze aanbieder als het resultaat van de overlegprocedure niet bevredigend is. In de toelichting bij dit artikel lezen de vertegenwoordigers van de gebruikers dat de VRM bij haar beoordeling of de uitzending volledig of hoofdzakelijk gericht is op het Nederlandstalig taalgebied, kan rekening houden met indicatoren zoals de herkomst van de televisiereclame of het bestaan van programma's of commerciële communicatie die specifiek gericht zijn op het publiek van de Vlaamse gemeenschap. In dat geval mag de VRM dus, overminderd de toepassing van het oorspronglandbeginsel, maatregelen nemen die het vrij verkeer van televisiediensten beperken. [...] De vertegenwoordigers van de gebruikers zijn van oordeel dat de mogelijkheid om af wijken van het oorspronglandbeginsel het argument van de commerciële omroepen ontkracht als zouden zij niet kunnen concurreren met Nickelodeon omdat deze niet onderworpen is aan de Vlaamse mediadecreten. De gebruikers blijven dus gaan voor een verbod op reclame in en rond kinderprogramma's. [...]	

BIJLAGE

Brief Europese Commissie i.v.m. andere vormen van reclame

Brussel, 17 september 2008-09-17

Namens de Sectorraad Media,

David Stevens, voorzitter
Hilde Van den Bulck, ondervoorzitter
Hanne Schuermans, secretaris
